

RÁBA GYÖRGY VERSEI

FALACKPOSTA

Dörömbölés ledőlt ház kapuján
az óceánban
eltévedt Golf-áram futkározása
a Sziriuszról elorzott szavak
bongása recsegő vadonban
még mi eshetett egy küszöb előtt
a történet humortalan
két jégkorszak között ez
voltam voltunk hajdan
Vigasz-e hogy mindezt nézte egy szem
vagy senki sem

FÉRFIHANGRA

Nyárfa nyárfa nyárfa
feledj el remegni
indulj el világgá
ne sirasson senki

*

Adj nekem adj nekem
borsónyi paripát
felhőkig vágtsasson
utakon hallgasson

*

Adj nekem adj nekem
három meszely csöndet
soha el ne fogyjon
amerre csak járok

*
Szelídített szép dalom
megült itt a vállamon
megült itt a vállamon
s egyszerre csak szárnyra kelt

*
Elnyelte sötét vadon
szelídített szép dalom
szelídített szép dalom
s minden levél énekelt

*
Ki volt mi volt a madár
Máshol más se tudja már
Egyedül az ismeri
ki nevét se mondja ki

*
Mi volt fölöttünk az ég
Madár szárnya buborék
Hozzá kulcsot ki tudott
Alsunk tovább kavicsok

*
Mi zúgott ág teljes erdő
Bekopogott tán a felhő
Nem tudok más históriát
magam vagyok a nagyvilág

*
Karmaimat elfeledtem
kezed árnyán szenderedtem
Maradj még így sose tudjam
kifut-e a föld alólam

*
Húgocskám juhar
kinek mondod el
zsenge titkodon
már nagy nap delez

*
Húgocskám juhar
lengess száz kezét
holnap üresen
szárad leveled

*
Hadd lépjek be udvarodba
hadd lépjek be udvarodba
nap vagy hold vagy
szemed előtt élnem
hadd lépjek be udvarodba

ÖRÖKZÖLD

Agyagból vétetett
mondd ki a nevedet
mondd ki a nevedet
mondd holnap itt leszek

Holnap is itt leszek
holnap holnapután
évszakok körforgása
bőrömrre tetoválva

Bőrömrre tetoválva
holnap holnapután
tovább még azután
ragyogok rád noha
derékig földbe ásva

KIÁLTÁS

Csak azt ahogy a nevetés
tajtékja átcsap arcodon
csak ahogy ősvilági szél
cibálja szálakra hajad
csak ahogy szertefröccsen
torkodból az önkívület
ahogy karóba húz
a gyönyör

EGY HŰR

Hópehelynyi a táj
ami szememben megáll
Csak azt aki még névtelen
kő a szügy-csontomon
elállítja lélegzetem
azt ismerem azt ismerem

LEGENDA

A pirkadás után
a gyöngyház országa előtt
ficánkoló lovak pattintatlan kőben

Gyűretlen csendből
égzengés felé
egyetlen nesz kalandja

Almák édessége
szélindulás meg a bibe között

Folyton egymás felé
s arcod sohase tükröm
s kezem közül kiröppen
a hangod

A látóhatár s a föld összezárt ajka
néma invocáció